

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 706/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Mgr. Vladimírom Fel'babom, advokátom, Hlavná 45, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/1/2025-940 z 29. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľky. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zistení ústavného súdu (súvisiace rozhodnutia dostupné na www.justice.gov.sk) vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 15C/40/2018 z 21. septembra 2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým I. žalovanému [REDAKOVANÉ] zakázal priblížiť sa k sťažovateľke a k ich spoločným deťom na vzdialenosť 100 metrov a, okrem iného, IV. uložil sťažovateľke povinnosť podať žalobu o zákaz priblíženia a vylúčenia žalovaného z bytu v lehote 30 dní. Sťažovateľka žalobu podala 22. októbra 2018 a konanie o nej prebiehalo pred okresným súdom pod sp. zn. 8C/45/2018 (konanie zastavené uznesením z 20. novembra 2024, právoplatným 11. decembra 2024). Žalovaný návrhom z 1. februára 2019 žiadal neodkladné opatrenie zrušiť. Okresný súd uznesením sp. zn. 14C/6/2019 z 2. mája 2019 zrušil výrok I neodkladného opatrenia v časti uloženého zákazu priblížiť sa k maloletým deťom. Na základe odvolania sťažovateľky

krajský súd uznesením sp. zn. 13Co/101/2019 z 12. septembra 2019 zmenil uznesenie tak, že uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k sťažovateľke a ich spoločným deťom na vzdialenosť 100 metrov s výnimkou účasti na nariadených úkonoch a pojednávaniach súdov a povolenom stretávaní sa pred orgánmi sociálnoprávnej ochrany detí. Návrhom doručeným okresnému súdu 8. septembra 2023 sťažovateľka žiadala, aby súd neodkladným opatrením zakázal styk žalovaného s maloletými deťmi, návrh bol v súdnom registri zapísaný pod sp. zn. 38P/217/2023.

3. V časti návrhu sťažovateľka žiadala aj o monitorovacie zariadenie, tento návrh bol vylúčený na samostatné konanie, vedené pod sp. zn. 32C/23/2023. Okresný súd v ňom uznesením z 25. októbra 2023 nariadil kontrolu dodržiavania neodkladným opatrením (vydaným krajským súdom pod č. k. 13Co/101/2019-236 z 1. septembra 2019) nariadených povinností technickými prostriedkami, konkrétne osobným identifikačným zariadením kontrolovanej osoby a zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby vo vzťahu k žalovanému a zariadením varovania blízkosti chránenej osoby vo vzťahu k sťažovateľke. O v poradí treťom návrhu žalovaného na zrušenie kontroly dodržiavania nariadených povinností technickými prostriedkami okresný súd rozhodol tak, že uznesením z 22. mája 2025 zrušil uznesenie okresného súdu z 25. októbra 2023 (vo výrokoch I a II).

4. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením odmietol bez meritórneho prejednávania podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Vychádzal z toho, že okresný súd predmetným uznesením rozhodol o skončení kontroly technickými prostriedkami žalovanému nariadených povinností a z § 33 ods. 3 zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 78/2015 Z. z.“), podľa ktorého proti rozhodnutiu o prerušení kontroly technickými prostriedkami, jej pokračovaní a o skončení kontroly technickými prostriedkami nie je prípustný opravný prostriedok.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že krajský súd jej svojím postupom znemožnil domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Okresným súdom bola poučená o možnosti podať opravný prostriedok, čo aj vykonala a zároveň uhradila súdny poplatok za podané odvolanie, nemôže znášať negatívne následky nesprávneho poučenia. Uvádza, že neexistuje iný súd, ktorý by bol oprávnený poskytnúť jej ochranu pred namietaným porušením jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, uznesením krajského súdu, ktorým odmietol jej odvolanie ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, napriek poučeniu okresného súdu o možnosti podať opravný prostriedok.

7. V prvom rade sa ústavný súd vyjadri k povahe napadnutého uznesenia krajského súdu o odmietnutí odvolania s ohľadom na skutočnosť, že odvolaním napadnutým uznesením okresný súd na návrh žalovaného zrušil uznesenie o nariadení kontroly dodržiavania neodkladným opatrením nariadenej povinnosti. Okresný súd kontrolu nariadil podľa § 325 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého za podmienok ustanovených osobitným predpisom môže súd nariadiť kontrolu dodržiavania neodkladným opatrením nariadenej povinnosti technickými prostriedkami.

8. V situácii, keď bola kontrola dodržiavania neodkladným opatrením nariadených povinností nariadená jedným z výrokov samotného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, a sťažovateľ sa návrhom domáhal zrušenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia ako takého (vrátane jedného z výrokov o nariadení kontroly), ústavný súd pri prerokovaní ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiam prvoinštančného a odvolacieho súdu prihliadal na špecifiká konania o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia (napr. II. ÚS 162/2024).

9. Samotná skutočnosť, že v okolnostiach prejednávanej veci bola kontrola dodržiavania neodkladným opatrením nariadenej povinnosti nariadená samostatným uznesením, teda nie ako jeden z výrokov samotného neodkladného opatrenia, podľa ústavného súdu nie je dôvodom na odlišný postup. Preto pri prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd aplikuje východiská viažuce sa na špecifiká konania o neodkladnom opatrení.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil najskôr k posúdeniu existencie jeho právomoci na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

11. V zmysle vlastnej judikatúry má ústavný súd právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu o neodkladnom opatrení, ak vo veci prebieha konanie vo veci samej a preto proti nemu dovolanie nie je prípustné (napr. III. ÚS 388/2025, IV. ÚS 486/2023). Naopak, ak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nebol podaný počas konania vo veci samej, ale dotknuté súdne konanie končí rozhodnutím všeobecného súdu o tomto návrhu, teda konzumuje vec samu, podľa ústavného súdu je potom napadnuté uznesenie krajského súdu rozhodnutím, proti ktorému bolo dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f) CSP (porov. I. ÚS 356/2024, III. ÚS 609/2023) so záverom o nedostatku právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti takémuto uzneseniu krajského súdu.

12. Z ústavnej sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 32C/23/2023 bol návrh sťažovateľky na „doplnenie“ neodkladného opatrenia, konkrétne na nariadenie kontroly dodržiavania neodkladným opatrením nariadených povinností technickými prostriedkami. S ohľadom na množstvo konaní prebiehajúcich medzi sťažovateľkou a žalovaným (pozri bod 2 tohto uznesenia) ústavný súd musel posúdiť, či tento návrh bol alebo nebol podaný počas konania vo veci samej. Ústavný súd sa pokúsil systematizovať jednotlivé konania prebiehajúce medzi sťažovateľkou a žalovaným a začleniť napadnuté rozhodnutie vydané v konaní o návrhu žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia do tohto systému.

13. Okresný súd nariadil „pôvodné“ neodkladné opatrenie uznesením sp. zn. sp. zn. 15C/40/2018 z 21. septembra 2018, ktorým žalovanému uložil zákaz priblíženia sa k sťažovateľke a ich spoločným deťom na vzdialenosť 100 metrov a zároveň sťažovateľke uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej do 30 dní od vydania tohto uznesenia. Sťažovateľka žalobu podala 22. októbra

2018 a konanie o nej prebiehalo pred okresným súdom pod sp. zn. 8C/45/2018. Na návrh žalovaného na zrušenie tohto „pôvodného“ neodkladného opatrenia okresný súd uznesením sp. zn. 14C/6/2019 z 2. mája 2019 zrušil jeho výrok I v časti uloženého zákazu priblížiť sa k maloletým deťom. Následné odvolacie konanie prebiehalo pod sp. zn. 13Co/101/2019 a krajský súd v ňom v podstate modifikoval výrok I „pôvodného“ neodkladného opatrenia tak, že uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k sťažovateľke a spoločným deťom na vzdialenosť 100 metrov s výnimkou účasti na nariadených úkonoch a pojednávaniach súdov, ako aj s výnimkou prípadného povoleného stretávania sa s maloletými deťmi pred orgánmi sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a zároveň pred akreditovanými subjektmi sociálnoprávnej ochrany detí.

14. Návrhom doručeným okresnému súdu 8. septembra 2023 sťažovateľka žiadala, aby súd neodkladným opatrením zakázal styk žalovaného s maloletými deťmi, a v časti návrhu žiadala aj o monitorovacie zariadenie; tento návrh bol vylúčený na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 32C/23/2023. Následne návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doplnila a predložila aj návrh vo veci samej o zmenu úpravy styku, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 38P/235/2023. Okresný súd uznesením sp. zn. 38P/217/2023 z 2. októbra 2023 I. zakázal žalovanému styk s maloletými deťmi každý párnny piatok od 15.30 h do 17.30 h a každú párnú sobotu v čase od 9.00 h do 11.00 h v priestoroch OZ Centrum Návrat (v rozsahu, v akom bol styk upravený rozsudkom sp. zn. 27P/135/2019 z 27. januára 2022, pozn.), II. určil, že toto neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 38P/235/2023 o zmenu úpravy styku.

15. V predmetnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 32C/23/2023 o nariadenie kontroly dodržiavania neodkladným opatrením nariadených povinností technickými prostriedkami okresný súd uznesením z 25. októbra 2023 nariadil kontrolu dodržiavania neodkladným opatrením vydaným krajským súdom č. k. 13Co/101/2019-236 z 1. septembra 2019 nariadených povinností technickými prostriedkami.

16. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že predmetné konanie má väzbu výlučne na prípadné „konanie vo veci samej“ vedené pod sp. zn. 8C/45/2018, keďže vôbec nekorešponduje s neodkladným opatrením vydaným v konaní sp. zn. 38P/217/2023. Pri nariadovaní „pôvodného“ neodkladného opatrenia okresný súd sťažovateľke uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej. V následnom uznesení o zastavení tohto konania o žalobe o určenie zákazu priblíženia sa stotožnil s názorom sťažovateľky, že predmet tohto konania odpadol.

17. Ústavný súd poukazuje na názor najvyššieho súdu, že konanie o zrušenie neodkladného opatrenia je konaním o parciálnej otázke súvisiacej s takým typom procesného postupu, ktorý *per se* nie je považovaný za konanie vo veci samej ani za konanie, ktorým vec končí. Keďže ide o rozhodnutie, ktoré je vydávané v rámci rozhodovania o už vydanom neodkladnom opatrení, nemožno opomenúť ustálenú judikatúru vo veciach neodkladných opatrení, podľa ktorej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018) (5Obdo/37/2021). Dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu vo veci samej, ak žalobca (navrhovateľ, pozn.) s návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (neodkladného opatrenia, pozn.)

nepodal žalobu a zo spisu nevyplýva, že by ju podal dodatočne; za podmienok uvedených v § 420 CSP je dovolanie proti takému uzneseniu prípustné (porovnaj sp. zn. 3Cdo/120/2019).

18. Vo veci sťažovateľky tak podľa ústavného súdu nemožno jednoznačne ustáliť, že sťažovateľka následne nepodala žalobu vo veci samej (konanie vedené pod sp. zn. 8C/45/2018). Predmetom tejto ústavnej sťažnosti nie je konanie o nariadení samotného neodkladného opatrenia „o *zákaze priblíženia*“, ale „*len*“ od tohto konania odvodené, resp. naňho nadväzujúce konanie o nariadenie kontroly dodržiavania neodkladným opatrením uložených povinností technickými prostriedkami. Dokonca napadnuté uznesenie nebolo vydané v tomto samotnom konaní o nariadenie kontroly dodržiavania neodkladným opatrením uložených povinností technickými prostriedkami, ale v konaní o návrhu žalovaného na zrušenie takto nariadenej kontroly.

19. Na základe uvedeného tak ústavný súd dospel k záveru, že v špecifických okolnostiach prejednávanej veci a v zmysle judikatúry najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 5Obdo/37/2021) nemožno jednoznačne ustáliť, že by proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, preto je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

20. V následnom postupe však ústavný súd naráža na limity ústavnoprávnej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka v podstate konkrétne namieta „iba“ nesprávne poučenie zo strany okresného súdu a nemožnosť domáhať sa svojho práva na súde.

21. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu (návrhu na rozhodnutie) je ďalšou povinnosťou sťažovateľa náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti zahŕňajúce čo najpresnejšie opísanie skutkového stavu, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženej veci. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (porov. III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU).

22. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je pritom kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022).

23. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhl'adával za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (porov. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 248.).

24. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na ich kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019), čo by v konečnom dôsledku viedlo k nadbytočnosti povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

25. Ústavný súd tak sumarizuje, že ústavná sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a to najmä relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúci s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

26. Nad rámec už uvedených skutočností, ktoré samy osebe predstavujú dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti, ústavný súd pripomína, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, ako to bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 19/2020, IV. ÚS 330/2020, II. ÚS 422/2022) (porov. II. ÚS 162/2024).

27. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd pripomína, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020, I. ÚS 9/2022).

28. Podľa § 334 CSP, súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

29. Podľa § 33 ods. 2 a 3 zákona č. 78/2015 Z. z. o prerušení kontroly technickými prostriedkami, jej pokračovaní a o skončení kontroly technickými prostriedkami sa rozhoduje uznesením; ak sa kontrola technickými prostriedkami nariadila a ak odsek 3 neustanovuje inak a) v trestnom konaní, sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku o uznesení, b) v civilnom procese sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku o uznesení. (3) Proti rozhodnutiu o prerušení kontroly technickými prostriedkami, jej pokračovaní a o skončení kontroly technickými prostriedkami nie je prípustný opravný prostriedok.

30. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý odmietol odvolanie podané sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu o zrušení uznesenia o nariadení kontroly dodržiavania nariadených povinností technickými prostriedkami, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali* s odkazom na § 33 ods. 3 zákona č. 78/2015, podľa ktorého proti rozhodnutiu o skončení kontroly technickými prostriedkami nie je odvolanie prípustné (hoci by ho Civilný sporový poriadok pripúšťal).

31. Znenie § 23 tohto zákona upravujúceho skončenie kontroly technickými prostriedkami [v prípade a) ukončenia výkonu rozhodnutia, b) rozhodnutím súdu alebo prokurátora, ktorým sa nariadi skončenie kontroly technickými prostriedkami pred ukončením výkonu rozhodnutia, alebo c) nastúpením kontrolovanej osoby do výkonu trestu odňatia slobody; to neplatí, ak sa z tohto dôvodu prerušuje výkon trestu domáceho väzenia] zväzda k záveru, že ide o inštitút uplatňujúci sa najmä v trestnom práve. Práva veda však ráta s jeho využívaním aj v rámci civilného sporového procesu. Medzi technické prostriedky s relevanciou pre civilný sporový proces patria najmä osobné identifikačné zariadenie (slúži na jednoznačnú identifikáciu kontrolovanej osoby), zariadenie na určenie polohy kontrolovanej osoby (umožňuje kontrolu jej pohybu a pobytu na základe určenia aktuálnej geografickej polohy) a zariadenie varovania blízkosti (umožňuje detekciu priblíženia sa kontrolovanej osoby k chránenej osobe a okamžité varovanie chránenej osoby). Aplikácia tohto inštitútu prichádza do úvahy predovšetkým pri neodkladných opatreniach, ktorých účelom je ochrana osoby s ohrozenou telesnou alebo duševnou integritou [§ 325 ods. 2 písm. e) až h) CSP]. Súd rozhoduje o prerušení, pokračovaní a skončení kontroly technickými prostriedkami v súlade s § 33 ods. 2 cit. zákona uznesením. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (porov. Števcěk, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022. s. 1241.).

32. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že nebola naplnená podmienka opodstatnenosti trvania kontroly dodržiavania neodkladným opatrením nariadených povinností žalovanému z dôvodu, 1. že kontrola dodržiavania nariadených povinností technickými prostriedkami bola založená na záveroch znaleckého posudku znalca [REDACTED], z ktorého vyplývalo, že pobyt žalovaného na slobode je z psychiatrického hľadiska nebezpečný pre spoločnosť. Tieto závery však boli jednoznačne vyvrátené dvoma ďalšími (novšími) znaleckými posudkami ([REDACTED] a [REDACTED]).

[REDACTED] 2. že zo správy probačného a mediačného úradníka vyplýva, že nebolo preukázané a zistené, aby žalovaný úmyselne porušil zákaz priblížiť sa k sťažovateľke, 3. že sťažovateľka vo vyjadrení na výzvu súdu, aby uviedla, či sa žalovaný od nariadenia kontroly dodržiavania neodkladného

opatrenia k nej priblížil s tým, že súd požadoval uvedenie, kedy k tomu došlo, koľkokrát, za akých okolností a na akom mieste, sa vyhla priamej odpovedi na uvedené otázky.

33. V zmysle uvedeného sa nejaví, že by rozhodnutie o zrušení uznesenia o nariadení kontroly ani napadnuté uznesenie o odmietnutí odvolania proti nemu nemali zákonný podklad alebo by neboli vydané príslušným orgánom, či neboli primeraným spôsobom odôvodnené.

34. Ako už konštatoval aj krajský súd v bode 12 napadnutého uznesenia, nesprávne poučenie o opravnom prostriedku nemôže mať na práva sťažovateľky materiálny dopad, ak právna úprava možnosť odvolania proti uzneseniu nepripúšťa. Civilný sporový poriadok v § 362 ods. 3 poskytuje stranám sporu ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnutelného rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu